



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4451/2022
22.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милица Петровић, адвокат из ..., против туженог ЈКП ГСП Београд", ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1907/22 од 24.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 22.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1907/22 од 24.06.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1907/22 од 24.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 6685/21 од 16.03.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде за трошкове исхране на раду која се исплаћује у готовом новцу исплати одређене износе са каматом за период од септембра 2018. године до августа 2021. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде за трошкове исхране на раду која се исплаћује у боновима исплати одређене износе са каматом за период од новембра 2018. године до августа 2021. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 43.020,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1907/22 од 24.06.2022. године одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда, а одбијен је и захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни касациони суд је нашао да нема услова да се дозволи одлучивање о посебној ревизији туженог.

Према разлозима побијане другостепене пресуде, тужиоцу је досуђена разлика између утврђене висине накнаде трошкова за исхрану у току рада, предвиђене Колективним уговором туженог, и накнаде која му је по том основу исплаћена у утуженом периоду. Утврђено је да уговорена висина накнаде представља нето износ накнаде, који се као такав има у целости исплатити тужиоцу.

Имајући у виду разлоге на којима је заснована побијана другостепена пресуда, Врховни касациони суд је становишта да нема основа да се дозволи одлучивање о посебној ревизији туженог о наведеном правном питању. Запослени у складу са одредбом члана 118. став 1. тачка 5. Закона о раду има право на накнаду трошкова за исхрану у току рада, а висина трошкова мора бити изражена у новцу. Без обзира на установљен бруто принцип зараде, која у складу са одредбом члана 105. Закона о раду у себи садржи порезе и доприносе који се плаћају из зараде, појединачне одредбе колективних уговора и уговора о раду тумаче се онако како су дефинисане, односно онако како гласе. Бруто принцип зараде подразумева да зарада у себи садржи порезе и доприносе, при чему се у уговору о раду и другим релевантним актима увек наводи и нето износ зараде. У ситуацији када се у актима послодавца не наведе конкретан новчани износ који се по одређеном основу има исплатити запосленом, не може се на штету запослених закључити да је реч о уговореном бруто износу.

Имајући наведено у виду, Врховни касациони суд налази да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, као ни за уједначавањем судске праксе.

Нису испуњени ни други услови које одредба члана 404. став 1. ЗПП предвиђа као предуслов за дозвољеност одлучивања о посебној ревизији.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд одлучио је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије туженог, у складу са одредбом члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд утврдио је да је ревизија туженог недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази

динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора побијане пресуде износи 97.322,92 динара. Имајући у виду да вредност предмета спора побијеног дела пресуде не достиже захтевани ревизијски цензус, следи да је ревизија туженог недозвољена.

У складу са изнетим Врховни касациони суд одбацио је ревизију туженог као недозвољену, као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић